

MONITORING JUDIKATURY SOUDNÍHO DVORA EU A TRIBUNÁLU

OBDOBÍ: 1. PROSINCE 2016 – 20. LEDNA 2017

Verein für Konsumenteninformation vs. Inko, Inkasso GmbH (věc C-127/15)**Datum rozhodnutí:** 8. prosince 2016

Závěr: Ujednání o splátkách úvěru, které je uzavřeno v návaznosti na prodlení spotřebitele mezi spotřebitelem a věřitelem prostřednictvím společnosti zabývající se vymáháním pohledávek, není „bezplatné“, pokud se v něm spotřebitel zaváže k placení celé částky tohoto úvěru a k zaplacení úroků nebo nákladů, které nebyly stanoveny v původní smlouvě, podle níž byl uvedený úvěr poskytnut.

Skutkové okolnosti: Sdružení (Verein für Konsumenteninformation) je podle rakouských právních předpisů oprávněno podávat kolektivní žaloby na zdržení se jednání na ochranu zájmů spotřebitelů. Inko je společností zabývající se vymáháním pohledávek. V rámci své činnosti zasílá dlužníkům jménem věřitelů upomínky, v nichž uvádí výši nesplacené pohledávky včetně již vzniklých úroků a vlastní náklady spojené s vymáháním. Společnost Inko dlužníky vyzývá k tomu, aby buď zaplatili svůj dluh ve lhůtě tří dnů, anebo aby vyplnili předtištěný formulář týkající se přijetí splátkového kalendáře vztahujícího se na jejich dluh a vrátili jí jej zpět. Na základě ujednání dlužníci uznají existenci pohledávky, „včetně úroků a nákladů souvisejících s konkrétní věcí, které se vypočítají až do okamžiku splatnosti“. V souladu s uvedeným kalendářem se zavazují splatit svůj dluh v měsíčních splátkách určité výše, přičemž uskutečněné platby se započtou nejprve na náklady společnosti Inko, a poté na úhradu jistiny a úroků. Sdružení podalo u obchodního soudu ve Vídni návrh směřující k tomu, aby bylo společnosti Inko zakázáno uzavírat se spotřebiteli ujednání o splátkách dluhů týkající se poskytnutí odložené platby, aniž by jim předtím sdělila informace uvedené v ustanovení § 6 VKrG. Tento soud rozhodnutím ze dne 14. listopadu 2013 návrhu sdružení vyhověl. Vrchní zemský soud ve Vídni, u něhož bylo podáno odvolání proti tomuto rozhodnutí, jej částečně změnil rozsudkem ze dne 30. července 2014.

Právní stránka: Je třeba posoudit, zda je ujednání „bezplatné“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. j) směrnice 2008/48/ES, pokud se v něm spotřebitel zaváže k placení celé částky úvěru, jakož i k zaplacení úroků a nákladů, které by musel platit z důvodu svého prodlení podle vnitrostátní právní úpravy i bez uvedeného ujednání. Ačkoliv směrnice 2008/48 specificky nedefinuje pojem „poplatky“, je nutno uvést, že podle čl. 3 písm. g) této směrnice se celkovými náklady úvěru pro spotřebitele rozumí veškeré náklady, které spotřebitel musí zaplatit v souvislosti s úvěrovou smlouvou, a jsou věřiteli známy. Jestliže se tedy spotřebitel na základě ujednání, které stanoví nové podmínky platby stávajícího dluhu, zaváže k placení nejen celé částky úvěru, ale i k zaplacení úroků a nákladů, které nebyly stanoveny v původní smlouvě, podle níž byl poskytnut nesplacený úvěr, takové ujednání nelze považovat za „bezplatné“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. j) směrnice 2008/48. Takové ujednání, které stanoví, že spotřebitel má povinnost hradit náklady společnosti zabývající se vymáháním pohledávek, v projednávaném případě společnosti Inko, které nebyly stanoveny v původní úvěrové smlouvě, nelze považovat za ujednání vztahující se k „bezplatné“ odložené platbě ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. j) směrnice 2008/48. S ohledem na cíl spočívající v zajištění vysoké úrovně ochrany zájmů všech spotřebitelů, takové konstatování nelze zpochybnit v důsledku kumulovaných částek úroků a nákladů stanovených v takovém ujednání, i když tyto částky nepřesahují částky, které by byly vymahatelné v případě neexistence ujednání mezi účastníky řízení podle vnitrostátní právní úpravy použitelné v návaznosti na prodlení.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 21. dubna 2016, *Radlinger a Radlingerová*, C-377/14, EU:C:2016:283; ze dne 18. prosince 2014, *CA Consumer Finance*, C-449/13, EU:C:2014:2464.

Relevantní právní úprava: Článek 2 odst. 2 písm. j) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES o smlouvách o spotřebitelském úvěru.

Maria do Céu Bragança Linares Verruga a další (věc C-238/15)

Datum rozhodnutí: 14. prosince 2016

Závěr: *Členské státy nesmějí vázat poskytnutí finanční podpory na vysokoškolské studium studentům, kteří nemají bydliště v tomto členském státě, na podmínku, že přinejmenším jeden z rodičů tohoto studenta nepřetržitě pracoval v tomto členském státě po dobu alespoň pěti let v okamžiku podání žádosti o finanční podporu, ale nestanoví takovou podmínku, pokud jde o studenty s bydlištěm na území uvedeného členského státu s cílem podpořit zvýšení podílu tu-zemských osob s vysokoškolským vzděláním.*

Skutkové okolnosti: André Angelo Linares Verruga, student na univerzitě v Lutychu (Belgie), má spolu se svými rodiči, M. do Céu Bragança Linares Verruga a J. M. Sousa Verrugou, bydliště v Longwy (Francie). Maria do Céu Bragança Linares Verruga je v Lucembursku zaměstnaná od 15. května 2004 s jediným přerušením v období od 1. listopadu 2011 do 15. ledna 2012. Jacinto Manuel Sousa Verruga byl v tomto členském státě zaměstnancem v období od 1. dubna 2004 do 30. září 2011 a od 4. prosince 2013 do 6. ledna 2014. Jelikož od 1. února 2014 založil v Lucembursku podnik, pracuje zde od tohoto dne jako osoba samostatně výdělečně činná. André Angelo Linares Verruga požádal v postavení studenta lucemburský stát o poskytnutí finanční podpory na vysokoškolské studium na zimní semestr akademického roku 2013/2014 v souvislosti s přípravou na získání diplomu. Rozhodnutím ze dne 28. listopadu 2013 ministr pro vysokoškolské vzdělávání a výzkum tuto žádost o finanční podporu zamítl s odkazem na nedodržení podmínek stanovených v článku 2a novelizovaného zákona ze dne 22. června 2000. Dne 23. prosince 2013 A. A. Linares Verruga a jeho rodiče podali proti tomuto rozhodnutí rozklad. Ministr pro vysokoškolské vzdělávání a výzkum tento rozklad rozhodnutím ze dne 14. ledna 2014 zamítl.

Právní stránka: Podle ustálené judikatury pro migrující a příhraniční pracovníky platí, že tím, že vstoupili na pracovní trh členského státu, si v zásadě vytvořili dostatečnou integrační vazbu ke společnosti tohoto členského státu, která jim umožňuje, aby se na ně v tomto státu vztahovala zásada rovného zacházení ve srovnání s tuzemskými pracovníky, pokud jde o sociální výhody. S cílem zabránit nebezpečí „stipendijní turistiky“ a zajistit, že příhraniční pracovník vykazuje dostatečnou

vazbu s lucemburskou společností, Soudní dvůr nicméně zmínil možnost podřídit poskytnutí finanční podpory podmínce, aby příhraniční pracovník – rodič studenta, který nemá v Lucembursku bydliště – v tomto členském státu pracoval po minimální stanovenou dobu. Pravidlo, které váže poskytnutí finanční podpory na vysokoškolské vzdělání v případě studentů, kteří nemají bydliště v Lucembursku, na podmínku mít rodiče, který v Lucembursku pracoval nepřetržitě po dobu alespoň pěti let ke dni podání žádosti o finanční podporu, aniž by příslušným orgánům umožňovalo poskytnout tuto podporu v případě, když stejně jako ve věci v původním řízení, rodiče navzdory několika krátkým přerušením v Lucembursku pracovali po značnou dobu, a sice v projednávané věci téměř osm let, v průběhu doby předcházející podání této žádosti, však obsahuje omezení, které překračuje meze toho, co je nezbytné pro dosažení legitimního cíle směřujícího ke zvýšení podílu tuzemských obyvatel s vysokoškolským vzděláním, jelikož tato přerušení nemohou zpřetrhat vazbu mezi žadatelem o finanční podporu a Lucemburským velkovévodstvím.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 20. června 2013, *Giersch a další*, C-20/12, EU:C:2013:411; ze dne 18. července 2007, *Hartmann*, C-212/05, EU:C:2007:437.

Relevantní právní úprava: Článek 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 492/2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie.

Depesme, Kerrou, Kauffmann, Lefort (spojené věci C-401/15 až C-403/15)

Datum rozhodnutí: 15. prosince 2016

Závěr: *Dítětem příhraničního pracovníka, které nepřímo požívá sociální výhody uvedené v poslední jmenovaném ustanovení, jako je financování studia poskytované členskými státy dětem pracovníků, kteří v tomto státě vykonávají nebo vykonávali činnost, je třeba rozumět nikoliv pouze dítě, které má příbuzenský vztah s tímto pracovníkem, ale rovněž dítě manžela či manželky nebo registrovaného partnera či partnerky uvedeného pracovníka, pokud tento pracovník zajišťuje výživu tohoto dítěte.*

Skutkové okolnosti: Spory v původním řízení se týkají podmínek pro přiznání finanční pomoci poskytované na akademický rok 2013/2014 lucemburským státem studentům-nerezidentům v Lucembursku za

účelem vysokoškolského studia, které jsou stanoveny zákonem ze dne 22. června 2000, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s uvedeným zákonem se tato finanční pomoc poskytuje studentům, kteří nemají bydliště v Lucembursku za podmínky, že tito studenti jsou dítětem osoby zaměstnané nebo osoby samostatně výdělečně činné, která je lucemburským občanem nebo občanem Evropské unie, a že je tato osoba zaměstnána nebo vykonává činnost v Lucembursku po nepřerušenu dobu alespoň pěti let ke dni podání žádosti o finanční pomoc. Je nesporné, že N. Depesme a A. Kauffmann, francouzští občané s bydlištěm ve Francii, jakož i M. Lefort, belgický občan s bydlištěm v Belgii, požádali lucemburské orgány o finanční pomoc státu na akademický rok 2013/2014 za účelem vysokoškolského studia ve Francii v případě N. Depesme a A. Kauffmanna, a v Belgii v případě M. Leforta. Dopisy ze dne 26. září, ze dne 17. října a ze dne 12. listopadu 2013 ministr odmítl vyhovět těmto žádostem z důvodu, že N. Depesme, A. Kauffmann a M. Lefort nesplňovali podmínky stanovené zákonem ze dne 22. června 2000, ve znění pozdějších předpisů. Ze tří předkládacích rozhodnutí vyplývá, že každý z dotčených studentů podal žádost o finanční pomoc pouze s tvrzením, že zaměstnaným pracovníkem v Lucembursku je jejich nevlastní otec. Ministr tak měl za to, že N. Depesme, ani A. Kauffmanna a M. Leforta nelze kvalifikovat jako „dětí“ příhraničního pracovníka v souladu s podmínkou stanovenou v článku 2a zákona ze dne 22. června 2000, ve znění pozdějších předpisů, protože v Lucembursku pracovali pouze jejich nevlastní otcové.

Právní stránka: Pojem „dítě migrujícího pracovníka“ musí být vykládán tak, že zahrnuje děti manžela či manželky tohoto pracovníka nebo jeho partnera či partnerky, kteří jsou uznáni podle vnitrostátních právních předpisů. Tento výklad nemůže být zpochybněn argumentem lucemburské vlády, podle kterého směrnice 2004/38 míří pouze na právo občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, a nikoliv na právo příhraničních pracovníků požívat stejných sociálních výhod jako tuzemští pracovníci, které je upraveno v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011. Nic totiž nenavádí k tomu, že úmyslem unijního normotvůrce, pokud jde o rodinné příslušníky, bylo nepropustné rozlišení mezi oblastmi působnosti směrnice 2004/38 a nařízení č. 492/2011, které by vedlo k tomu, že by rodinní příslušníci občana Unie

ve smyslu směrnice 2004/38 nutně nebyli stejnými osobami, jako jsou rodinní příslušníci tohoto občana, je-li chápán jako pracovník. Pokud splňují definici pojmu „rodinný příslušník“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2004/38 příhraničního pracovníka, který má sám dostatečnou vazbu na společnost hostitelského členského státu, jeví se, že děti manžela či manželky nebo partnera či partnerky, kteří jsou uznáni uvedeným hostitelským členským státem, tohoto příhraničního pracovníka mohou být považovány za děti tohoto pracovníka za účelem požívání práva pobírat finanční pomoc na jejich vysokoškolská studia, která je považována za sociální výhodu ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 18. června 1987, *Lebon*, 316/85, EU:C:1987:302; ze dne 20. června 2013, *Giersch* a další, C-20/12, EU:C:2013:411; ze dne 17. září 2002, *Baumbast* a R, C-413/99, EU:C:2002:493.

Relevantní právní úprava: Článek 45 SFEU a čl. 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 492/2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie.

Bowman (věc C-539/15)

Datum rozhodnutí: 21. prosince 2016

Závěr: *Vnitrostátní kolektivní pracovní smlouva, jako je smlouva dotčená ve věci v původním řízení, může právoplatně stanovit, že na zaměstnance, jemuž jsou započteny doby školní docházky pro účely jeho zařazení do platových stupňů, se vztahuje prodloužení doby pro postup z prvního do druhého platového stupně, neboť toto prodloužení se použije na každého zaměstnance, u něhož jsou tyto doby zohledňovány, včetně těch, a to i retroaktivně, kteří již byli povýšeni do vyšších platových stupňů.*

Skutkové okolnosti: Daniel Bowman, narozen dne 28. července 1961, je od 1. dubna 1988 zaměstnán ve správním orgánu na základě soukromoprávního pracovního poměru. Tato smlouva se řídí kolektivní smlouvou. Jeho plat je stanoven na základě zařazení v době jeho přijetí do zaměstnání, aniž mu k danému okamžiku byly započteny jím dosažené doby školní docházky. Od té doby postupoval D. Bowman v souladu s ustanoveními kolektivní smlouvy každé dva roky do vyššího stupně a bylo mu přiznáno zvýšení platu odpovídající jeho služebnímu postupu. Před zahájením svého služebního poměru u správního orgánu absolvoval D. Bowman od 1. září 1976 do 30. června 1979, tedy v délce dvou let

a 10 měsíců školní docházku na rakouském spolkovém gymnáziu. Poté, co 80. změna kolektivní smlouvy umožnila započtení dob školní docházky, podal D. Bowman dne 17. května 2012 žádost o přepočtení dob předcházejících jeho nástupu do služebního poměru u správního orgánu pro účely stanovení data pro jeho povýšení v souladu s § 13, ve znění 80. změny této kolektivní smlouvy. Daniel Bowman tedy požadoval, aby mu správní orgán zaplatil částku ve výši 3 655,20 eura hrubého, zvýšenou o úroky a poplatky, dále, aby mu začal vyplácet plat odpovídající zařazení do platové skupiny F, služební třídy I, platového stupně 17 a určil datum příštího povýšení k 1. říjnu 2012. Dne 27. května 2012 správní orgán rozhodl, že v souladu s kolektivní smlouvou, ve znění jeho 80. změny, lze dobu služebního poměru doplnit nejvýše o tři roky, avšak z toho pro něj nevyplývá žádné zlepšení jeho platového zařazení ani změna data pro jeho povýšení, jelikož po uvedené změně může k postupu do druhého platového stupně dojít až po pěti letech namísto dvou, jak tomu bylo dříve.

Právní stránka: Režim zavedený po 80. změně kolektivní smlouvy stanoví, že zařazení zaměstnanců správního orgánu do platových stupňů závisí zejména, jak vyplývá z bodu 21 tohoto rozsudku, na absolvovaných dobách školní docházky. Tyto doby školní docházky lze zohlednit pro účely uvedeného zařazení nezávisle na věku pracovníka v době jeho přijetí do služebního poměru. Takový režim tedy vychází z kritéria, které není ani neoddelitelně, ani nepřímě spojeno s věkem zaměstnanců. Kolektivní smlouva dotčená ve věci v původním řízení se v rozsahu, v němž stanoví započtení dob školní docházky a prodloužení doby pro postup v rámci prvního stupně platové stupnice, použije stejným způsobem na všechny zaměstnance, kteří o takové započtení požádají, a to i retroaktivně na ty, kteří již byli povýšeni do vyšších stupňů. Z toho vyplývá, že taková kolektivní smlouva, jako je smlouva dotčená ve věci v původním řízení, podle níž se na všechny zaměstnance, jimž jsou započítávány doby školní docházky pro účely jejich zařazení na platové stupnici, vztahuje delší doba pro postup v prvním platovém stupni, než je doba platná u vyšších stupňů, nemá za následek nerovné zacházení těchto zaměstnanců, které je nepřímě založené na věku.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 13. září 2011, *Prigge a další*, C-447/09, EU:C:2011:573, jakož i ze dne 11. listopadu 2014, *Schmitzer*, C-530/13, EU:C:2014:2359;

rozsudek ze dne 7. června 2012, *Tyrolean Airways Tiroler Luftfahrt Gesellschaft*, C-132/11, EU:C:2012:329.

Relevantní právní úprava: Článek 2 odst. 1 a 2 směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Grundza (věc C-289/15)

Datum rozhodnutí: 11. ledna 2017

Závěr: Podmínka oboustranné trestnosti musí být považována za splněnou, jestliže by skutkové okolnosti zakládající trestný čin byly rovněž trestné na území vykonávajícího státu, pokud by na tomto území nastaly.

Skutkové okolnosti: Dne 3. října 2014 Okresní soud v Chebu uložil J. Grundzovi, slovenskému státnímu příslušníkovi, souhrnný trest odnětí svobody v délce patnácti měsíců za krádež a maření výkonu úředního rozhodnutí, tedy za nedodržení dočasného zákazu řízení motorových vozidel, který mu byl dne 12. února 2014 uložen rozhodnutím Magistrátu města Přerov. Rozsudek ze dne 3. října 2014, spolu s osvědčením podle přílohy 1 rámcového rozhodnutí 2008/909, bylo předáno Krajskému soudu v Prešově pro účely jeho uznání a výkonu uvedeného trestu na Slovensku. V předkládacím rozhodnutí uvedený soud pravil, že trestné činy dotčené ve věci v původním řízení nepovažoval soudní orgán vydávajícího státu, tedy Česká republika, za trestné činy uvedené v čl. 7 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909, takže výkon souhrnného trestu patnácti měsíců odnětí svobody je podmíněn zjištěním, že skutky dotčené v rozsudku ze dne 3. října 2014 naplňují skutkovou podstatu trestného činu rovněž podle slovenského trestního řádu.

Právní stránka: Podle čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 je nezbytnou a dostačující podmínkou pro účely posouzení oboustranné trestnosti okolnost, že skutky, které vedly k odsouzení ve vydávajícím státě, představují rovněž trestný čin ve vykonávajícím státě. Z toho plyne, že není požadováno, aby tyto skutky v obou dotčených státech představovaly totožný trestný čin. Dále je třeba uvést, že podmínka oboustranné trestnosti představuje výjimku ze zásady uznání rozsudku a výkonu trestu. Tudíž působnost důvodu pro odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu vycházejícího z nedostatku oboustranné trestnosti podle čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládána restriktivně,

aby se omezily případy odmítnutí uznání a výkonu. Trestný čin dotčený ve věci v původním řízení představuje maření úředního rozhodnutí přijatého českým orgánem veřejné moci, a proto poškozuje zájem chráněný Českou republikou, takže podmínka oboustranné trestnosti nemůže být v žádném případě považována za splněnou. Konečně je třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 je účelem tohoto rozhodnutí stanovení pravidel, podle nichž členský stát s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby uznává rozsudky a provádí výkon trestů. J. Grundza byl odsouzen českým soudem konkrétně za řízení motorového vozidla na území tohoto členského státu navzdory zákazu této činnosti uloženému rozhodnutím českého orgánu veřejné moci. Předkládajícímu soudu, který je příslušný k uznání a vykonání odsuzujícího rozsudku, náleží ověřit, zda by uvedené skutkové okolnosti, tedy řízení motorového vozidla navzdory zákazu této činnosti uloženému úředním rozhodnutím, byly považovány za trestné podle právního řádu členského státu uvedeného soudu, pokud by nastaly na jeho území. Pokud ano, je třeba podmínku oboustranné trestnosti považovat za splněnou.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 16. července 2015, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, a ze dne 8. listopadu 2016, *Ogňanov*, C-554/14, EU:C:2016:835.

Relevantní právní úprava: Článek 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

NEW WAVE CZ, a.s. (věc C-427/15)

Datum rozhodnutí: 18. ledna 2017

Závěr: *I po pravomocném ukončení řízení, v němž bylo vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví, se může žalobce domáhat v samostatném řízení informací o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je toto právo porušováno.*

Skutkové okolnosti: Společnost NEW WAVE podala návrh na zahájení prvního řízení proti společnosti ALLTOYS z důvodu, že posledně jmenovaná společnost v souvislosti s nabídkou svého zboží užila označení

MegaBabe bez jejího souhlasu. V rámci zmíněného prvního řízení vnitrostátní soud pravomocným rozsudkem rozhodl, že společnost ALLTOYS porušila práva společnosti NEW WAVE z ochranné známky MegaBabe, a uložil jí povinnost zdržet se závadného jednání do budoucna, jakož i povinnost stáhnout již na trh uvedené výrobky. Uvedený soud však nepřipustil, aby společnost NEW WAVE změnila žalobu tak, aby jí byla společnost ALLTOYS též povinna poskytnout informace o předmětném zboží. Po pravomocném ukončení uvedeného řízení podala společnost NEW WAVE u Městského soudu v Praze novou žalobu na uložení povinnosti společnosti ALLTOYS sdělit první jmenované společnosti všechny informace o původu a distribučních sítích zboží s označením MegaBabe jí kdykoliv v minulosti nebo přítomnosti skladovaného, uváděného na trh nebo dováženého, a to konkrétně jméno a příjmení nebo obchodní firmu či název a místo trvalého pobytu nebo sídla dodavatele, výrobce, skladovatele, distributora a jiného předchozího držitele tohoto zboží, a dále údaje o dodaném, skladovaném, přijatém nebo objednaném množství a prodaném množství, přesné údaje o prodejní ceně jednotlivých druhů uvedeného zboží i ceně zaplacené za dodané zboží společností ALLTOYS dodavateli. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. dubna 2011 žalobu společnosti NEW WAVE zamítl. Podle názoru uvedeného soudu se nároku na poskytnutí informací nelze domáhat samostatně podanou žalobou, neboť § 3 ZVPPV stanoví, že tohoto nároku se lze domáhat pouze návrhem u soudu v řízení o porušení práva. Podle tohoto soudu však řízení o porušení práva v daném případě již skončilo vydáním pravomocného rozsudku v rámci prvního řízení.

Právní stránka: Sousedství „v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví“ nelze chápat v tom smyslu, že se vztahuje výlučně na řízení, v němž má být vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví. Použití tohoto sousloví totiž nevyklučuje, že by se uvedený čl. 8 odst. 1 mohl vztahovat i na samostatná řízení, jako např. řízení, o něž jde v původním řízení, jež bylo zahájeno po pravomocném ukončení řízení, v němž bylo vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví. Současně ze znění čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 vyplývá, že tím, komu je uložena povinnost poskytnout informace, je nejen dotčený porušovatel práva duševního vlastnictví, ale i „každá jiná osoba“ uvedená v písmenech a) až d) tohoto

ustanovení. Tyto jiné osoby přitom nejsou nutně účastníky řízení, v němž má být vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví. Toto zjištění potvrzuje, že znění čl. 8 odst. 1 této směrnice nelze vykládat tak, že se uplatní pouze v rámci takovýchto řízení. Kromě toho je právem na informace zakotveným v čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 konkretizováno základní právo na účinnou právní ochranu zaručené v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, a tím i zajištěn účinný výkon základního práva na

vlastnictví, jehož součástí je právo duševního vlastnictví chráněné v jejím čl. 17 odst. 2.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 16. července 2015, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471; ze dne 16. července 2015, *Coty Germany*, C-580/13, EU:C:2015:485.

Relevantní právní úprava: Článek 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES o dodržování práv duševního vlastnictví.

Připravil: Jan Tlamycha

NOVÝ ZÁKON O ZADÁVÁNÍ VEŘEJNÝCH ZAKÁZEK V PRAXI

ZÁKON
Č. 134/2016 Sb.

16.3.2017 Holiday Inn, Brno

Sál Beta 9–14 hod.

**První praktické zkušenosti s novelou
zákona o zadávání veřejných zakázek!**

Pořadatel:

PMADVISORY
PROFESSIONAL CONSULTING

Organizátor:

EXPONE
global experience

Více informací a registraci na konferenci naleznete na

www.zakazkyvpraxi.cz

V nakladatelství Wolters Kluwer vyšlo

PRÁVO PRAKTICKY

PŘÍKAZNÍ
SMLOUVA

VÁCLAV PILÍK

Wolters Kluwer

Příkazní smlouva

Václav Pilík

Další publikace z ediční řady Právo prakticky se věnuje institutu příkazní smlouvy a jí založeného závazku. Klade si za cíl zabývat se nejen konkrétními otázkami příkazní smlouvy a příkazního závazku, jakož i souvisejících institutů (např. institutu zastoupení), ale v účelném rozsahu také jejich celkovým pojetím a smyslem (včetně pozornosti k historickým a komparativním souvislostem).

Celá příručka je zpracována tak, aby umožňovala různé způsoby využití. Může sloužit jako zdroj soustavného výkladu, ale také jako pomůcka k rychlému vyhledávání konkrétních informací. Uvedenému

je přizpůsoben jak styl výkladu, tak jeho členění, takže publikace by měla být přístupná jak právníkům, tak i praktikům bez obecného právníckého vzdělání.

Publikaci si můžete objednat na obchod.wolterskluwer.cz nebo ji koupíte u svého knihkupce.